В ніч, як острах суєвірний
Серце холодом різне
Або гострий сум безмірний
Смертним духом повійне,

Мир тоді — німа пустиня,
Безвідрадная тюрма,
Де марнується святиня,
Де сердець і душ нема.

В час такий бажанням диким
Вся душа моя тремтить,
Щоб всевладним, дужим криком
Смертну тишу розбудить...

1909